

מספור אצבעות נכון לנגינת קלידים: מפתח לנגינה זורמת ומדויקת

אז ככה. אתם רוצים ללמוד קלידים. יפה מאד. שאפו. זה כ"ף. זה מגניב. זה יכול לגרום לכם להרגיש כמו בטהובן לרגע. אבל בואו נודה באמת. בהתחלה, זה גם יכול לגרום לכם להרגיש קצת... מגושמים.

כאילו האצבעות שלכם מנהלות שביטה איטלקית. כל אצבע נלחמת על הטריטוריה שלה על המקלדת. זו לא דרך לנגן מנגינה. זו דרך לנפץ חלומות (וזגוגיות בבתים של השכנים).

אז איך הופכים את הקטסטרופה הפוטנציאלית הזו למסע מוזיקלי חלק וזורם? איך גורמים לאצבעות לעבוד ביחד,

בלי סכסוכי עבודה?

התשובה טמונה ב"מספור אצבעות נכון". כן, אני יודע. נשמע כמו משהו משעמם שקשור למס הכנסה. אבל תסמכו עליי. זה פשוט. זה הגיוני. וברגע שתבינו את העיקרון, האצבעות שלכם יודו לכם. והשכנים יודו לכם אפילו יותר. בואו נצלול פנימה.

זה הולך להיות פחות כואב ממה שאתם חושבים. מבטיח. כמעט.)

למה בכלל לספור? האצבעות שלי יודעות לאן ללכת (לפחות הן חושבות ככה) ה"י,

גם לי בהתחלה היה קשה להבין.

למה שאני אקשיב לאיזו שיטת מספור ארכאית?

האצבעות שלי נראות לי די אינטליגנטיות.

הן מצליחות להקליד בוואטסאפ בלי להסתכל.

הן מצליחות לפתוח שקיות סוכר קטנות בבתי קפה.

למה שהן לא יצליחו פשוט לנגן את המנגינה שבראש שלי?

ובכן.

כי לנגן זה כמו לרוץ מרתון.

אפשר לרוץ אותו יחפים, בזיגזג, ולקוות לטוב.

אבל עדיף עם נעלי ספורט טובות, מסלול מתוכנן, ושיטת נשימה נכונה.

מספור אצבעות זה כמו המפה והנעליים של הקלידים.

זה מאפשר תנועה חלקה.

זה מונע מכם להיתקע.

זה מאפשר לכם לנגן דברים מהירים ומורכבים יותר, בלי שהידיים שלכם יתנהגו כמו סרטן שיכור על המקלדת.

זה גם מונע עומס על אצבעות מסוימות, מה שיכול לגרום לכאבים או עייפות מוגזמת. בקיצור, זו לא סתם המלצה,

זה הדבר שיהפוך אתכם מ"זה נשמע כמו מישהו שנופל במדרגות עם אקורדיון" ל"וואו, זה נשמע כמו מוזיקה!"

הכירו את הכנופיה: 1 עד 5, מי אתם ומה אתם רוצים ממני?

בואו נכיר את החברה שעל המקלדת.

יש לנו חמישה מכל צד.

הם ממוספרים באופן אוניברסלי.

כמו שבלגו יש לבנים קבועות, וכמו שלחמוס וצי'פס יש מקום של כבוד בצלחת הישראלית.

בואו נראה:

- **אגודל (Finger 1):** הבוס. או לפחות חושב שהוא הבוס. חזק, קצר, ומתאים בול להכניס אותו מתחת ליד (עוד נגיע לזה). הוא כמו המנהל במשרד שלא עושה הרבה עבודה פיזית, אבל חיוני לתהליך.
- **אצבע מורה (Finger 2):** היד שמשתוללת. האצבע האוטומטית שכולם רוצים להשתמש בה לכל דבר. היא אגרסיבית, היא מהירה, היא תמיד הראשונה להגיע. צריך לאלף אותה קצת, להזכיר לה שיש עוד ארבע אצבעות שמשתוקקות לעבוד.
- **אצבע אמצעית (Finger 3):** היציבה. האמינה. הארוכה ביותר. תמיד שם בשבילכם כשתצטרכו אותה. כמו חבר טוב. היא לא עושה דרמות, היא פשוט עושה את העבודה. היא נכס.
- **אצבע קמיצה (Finger 4):** המגושמת משהו. נוטה להידבק לאצבע האמצעית. (3) צריכה קצת אימון כדי להיות חזקה ועצמאית. תחשבו עליה כעל מישהי שמתאמנת למרתון הראשון שלה. נותנים לה משימות קטנות בהתחלה, ובעקביות היא משתפרת. אל תזלזלו בה!
- **זרת (Finger 5):** הפצפונת. הזלזולית. אנשים נוטים לשכוח שהיא קיימת, אבל היא חיונית! היא עלולה להרגיש חלשה בהתחלה, אבל היא מכסה את הקצוות החיצוניים של הסולם או האקורד.

היא כמו הגיבורה הלא מוכרת בסרט,

שברגע האמת מצילה את המצב.

תנו לה צ'אנס.

זכרו את המספרים האלה.

1, 2, 3, 4, 5.

מיד ימין ומיד שמאל.

קל, נכון? עכשיו בואו נראה מה עושים איתם, כדי שהידיים שלכם יפסיקו להתנהג כמו שני תמנונים שרוצים לנגן ג'אז אבל שכחו איך.

הספגטי באצבעות: מה קורה כשאין לכם מספור מסודר (וזה לא יפה) דמיינו שאתם בונים מגדל מלגו. יש לכם את כל החלקים. אבל במקום לחבר אותם אחד לשני בצורה מסודרת, אתם פשוט זורקים אותם אחד על השני ודוחפים. זה לא יהיה מגדל יציב. זה יהיה... ערימת לגו שנראית עצובה. אותו הדבר עם נגינה. כשאין מספור אצבעות נכון, קורים כמה דברים נוראיים (לא באמת נוראיים, אבל מעצבנים בטרוף):

- **תנועה מגושמת ומקוטעת:** היד שלכם תצטרך לנתר ממקום למקום בצורה לא יעילה.

במקום זרימה חלקה,

זה יהיה נראה ויישמע כמו רובוט מקרטע שמנסה לרקוד סלסה.

- **מהירות מוגבלת:** שכחו מנגינה מהירה.

אם האצבעות שלכם מתווכחות מי תלחץ על הקליד הבא,

הן בטח לא יעשו את זה בזמן.

אתם תהיו תקועים על טמפו של שבלול מנומנם.

- **קשיים במעברים:** לעבור מאקורד לאקורד או מפסקה לפסקה יהיה סיוט.

הידיים שלכם יתנגשו בעצמן.

זה כמו לנסות לעבור דירה לבד בלי קרטונים. בלאגן.

- **התייאשות מהירה:** כשזה קשה, כשזה נשמע רע, כשזה מרגיש לא טבעי,

הסיכויים שתתייאשו גבוהים.

וחבל! כי הפתרון פשוט יחסית.

וזה יהיה כמו לגלות שהשלט לטלוויזיה היה מתחת לכרית כל הזמן.

בקיצור,

אל תתנו לאצבעות שלכם לנהל את העניינים לבד בהתחלה.

הן חמודות,

אבל הן צריכות הכוונה.

וזה בדיוק מה שמספור אצבעות נכון נותן לכם.

המדריך הסודי של מספרי האצבעות (שהוא בעצם לא סודי בכלל)

אז הבנו למה זה חשוב.

עכשיו בואו נראה איך מיישמים את זה.

זה לא מסובך כמו לפרק ולהרכיב מנוע של מטוס.

זה יותר כמו... ללמוד איך לקפל חולצות בצורה יעילה כדי לחסוך מקום במזוודה.

ברגע שתבינו את השיטה,

זה פשוט קורה.

סולמות: הדרך למעלה ולמטה (בלי להיתקע עם האגודל)

סולמות.

אה, סולמות.

המאכל הלאומי של כל מי שמתחיל לנגן.

זה יכול להרגיש משעמם לפעמים,

אבל סולמות הם חדר הכושר של האצבעות.

והם המקום הראשון שבו פוגשים את הקסם של מספור נכון.

הרעיון העיקרי בסולמות,

במיוחד בסולמות מז'ור ומינור פשוטים,

הוא איך לעבור את האגודל (מספר 1) מתחת ליד,

או להעביר את היד מעל האגודל,

כדי להמשיך לנגן ברצף.

העברת האגודל: הטריק הכי חשוב בקלידים?

דמיינו שאתם מטפסים על סולם (אמיתי, לא מוזיקלי).

אתם לא נשארים עם אותה רגל על אותו שלב כל הזמן,

נכון?

אתם מעבירים רגליים.

ככה גם בסולמות.

כשאתם עולים בסולם יד ימין,

אחרי שתנגנו את התו עם אצבע 3 (האצבע האמצעית),

אתם צריכים להעביר את האגודל (1) מתחת ליד,

כדי שיגיע לתו הבא בסולם.

ואז תמשיכו לנגן עם 2, 3, 4, 5.

וכשאתם יורדים,

אותו הדבר קורה בכיוון ההפוך.

אחרי 2 או 3,

היד תעבור מעל האגודל שמחכה למטה.

נשמע מסובך?

זה לא.

זה כמו ללמוד לקשור שרוכים.

בהתחלה מסתבכים,

אבל אחרי כמה פעמים זה אוטומטי.

המספור הנפוץ ביותר לרוב הסולמות מז'ור ומינור הוא:

• **יד ימין עולה**, 1-2-3: העברת אגודל (1), 2-3-4-5

• **יד ימין יורדת**, 1-2-3-4-5: העברת יד (3 או 4), 2-1

• **יד שמאל עולה**, 1-2-3-4-5: העברת יד (3 או 4), 2-1

• **יד שמאל יורדת**, 1-2-3: העברת אגודל (1), 2-3-4-5

שימו לב, זה יכול להשתנות מעט בסולמות מסוימים (עם יותר קלידים שחורים למשל),

אבל העיקרון של העברת האגודל/יד נשאר.

זה מה שמאפשר לכם לנגן 7 תווים רצופים (או יותר),

עם רק 5 אצבעות.

זה כמו להשתמש בטלפורטציה קטנה בשביל האגודל.

אקורדים: לא סתם לחיצת כפתור קבוצתית

אקורדים.

הם הלב של כל שיר.

הם מה שגורם למוזיקה להישמע "מלאה".

ולנגן אותם נכון,

עם מספור אצבעות הגיוני,

הופך את הנגינה של שירים לשמעית,

ולא לרצף של לחיצות בודדות ומגושמות.

• **האקורד הבסיסי (שלושה תווים)**: לרוב תשתמשו באצבעות 1, 3, ו-5.

למשל, אקורד דו מז'ור (C) ביד ימין:

האגודל (1) על דו,

אצבע אמצעית (3) על מי,

והזרת (5) על סול.

זה המספור הכי יציב ונוח לרוב האנשים.

ביד שמאל זה יהיה הפוך:

הזרת (5) על התו הנמוך,

האמצעית (3) באמצע,

והאגודל (1) על התו הגבוה.

• **אקורדים מורכבים יותר (4 תווים ומעלה)**: כאן המספור יכול להשתנות,

אבל העיקרון נשאר:

להשתמש באצבעות שמאפשרות את האחיזה הנוחה והיציבה ביותר,

ושמאפשרות מעבר חלק לאקורד הבא.

לפעמים תשתמשו ב-1, 2, 3, 5,

לפעמים ב-1, 2, 4, 5.

זה תלוי באקורד ובמה שבא אחריו.

אבל המספור 1-3-5 הוא נקודת התחלה מצינית.

למה זה חשוב באקורדים?

כדי שהיד תהיה יציבה,

כדי שתוכלו ללחוץ על כל התווים באותו רגע (ולא אחד אחרי השני בטעות),

וכדי שהמעברים בין אקורדים שונים יהיו מהירים וחלקים.

זה כמו ללמוד לרקוד עם פרטנר.

צריך לדעת מי דורך על מי ומתי.

3 טעויות נפוצות של מתחילים (ואיך לצחוק עליהן לפני שמתקנים)

כולם עושים טעויות. אני עשיתי טעויות. גם הפסנתרנים הכי גדולים בעולם עשו טעויות (כנראה). החוכמה היא לזהות אותן, לחייך במבוכה, ולתקן.

הנה כמה מה"פנינים" הנפוצות שקשורות למספור אצבעות:
טעות מס' 1: האצבע המורה שמשלתט על העולם (והאחרות מקבלות דמי אבטלה)
זו קלאסיקה.

במקום להשתמש בכל האצבעות,
מתחילים נוטים להשתמש בעיקר באצבע 2 (המורה) ואולי 3 (האמצעית).

האגודל (1) נשאר על הספסל,
והזרת (5) והקמיצה (4) בכלל לא בטוחות מה הן עושות שם.
זה כמו לשחק כדורסל ולהעביר את הכדור רק לשני שחקנים כל הזמן.
זה לא יעבוד.

הנגינה נשמעת חלשה, חסרת צליל.
והיד שלכם מקבלת עומס לא פרופורציונלי על שתי אצבעות.

איך לצחוק על זה: תדמיינו שהאצבע המורה שלכם היא מנהל עבודה כוחני שאוסר על שאר האצבעות לעבוד. הן יושבות בצד, אוכלות
גרעינים, ומתלוננות על הבוס. לא מצב בריא.

איך לתקן את זה: בכוח! לא באמת בכוח פיזי,
אבל בכוח המחשבה. להיות מודעים.

להסתכל בתווים (אם יש), או לחשוב על המספור הנכון גם כשמנגנים משמיעה.
להתחיל לאט, ולהכריח את עצמכם להשתמש באצבעות "החלשות."

תרגישו את השרירים מתפתחים בהן.
תוך זמן קצר, הן יהיו חלק מהצוות המנצח.

תן צ'אנס ל-4 ו-5! הן שוות את זה!

טעות מס' 2: קשיחות והיצמדות למקלדת (אתם לא מנסים לשבור את הקלידים)
מתח.

זה האויב הכי גדול של פסנתרנים (וחייטים, ופועלי בניין, ובעצם כמעט כולם).

כשאתם מרוכזים מדי, או מתוחים, הידיים שלכם נהיות קשות. האצבעות מתקשות. כל התנועה נהיית קטועה ומאומצת. וזה משפיע
ישירות על המספור. קשה להעביר אגודל מתחת ליד קשיחה.

קשה להזיז את האצבעות בחופשיות.

זה כמו לנסות לרוץ עם רגליים קשורות.

איך לצחוק על זה: תדמיינו שהיד שלכם היא רובוט ישן שזקוק לשימון דחוף. כל תנועה מלווה בחריקות וצפופים. הוא נראה מאיים אבל
בפועל הוא ממש לא יעיל. הוא יותר מתאים לעשות "פחית ממוחזרת!" מאשר לנגן סונטה.

איך לתקן את זה: מודעות ושחרור.

עצרו מדי פעם. נערו את הידיים. הניחו אותן רפויות על הקלידים. נגנו קטע קטן, ושימו לב אם יש מתח בפרק כף היד, באמה, בכתף.
נסו לנגן "מהאצבעות" ולא "מכל היד".

דמיינו שהיד שלכם צפה מעל הקלידים.

המספור הנכון יעזור לכם גם בזה,

כי הוא מעודד תנועה טבעית וחסכונית באנרגיה.

טעות מס' 3: התעלמות מסימוני מספור האצבעות בתווים (הם שם מסיבה!)
כן, אני יודע.

התווים נראים מספיק מורכבים גם ככה. יש שם תווים מוזיקליים, מקצבים, דינמיקה, ולפעמים גם כל מיני קשקושים מוזרים שנקראים
"סימני הבעה".

אבל אל תתעלמו מהמספרים הקטנים שמופיעים ליד התווים לפעמים!

אלה סימוני מספור אצבעות שהמלחין או העורך חשבו שהם הכי יעילים לקטע הזה.

להתעלם מהם זה כמו לקבל מפה עם סימון "כאן יש אוצר!" ולהגיד "אה נו, אני אמצא אותו לבד."

איך לצחוק על זה: תדמיינו שסימוני האצבעות האלה הם פתקי אזהרה קטנים שהמלחין השאיר לכם, כמו "זהירות, אם תנגנו את זה עם
אצבע 2, היד שלכם תתפוצץ!" ואתם פשוט מקפלים אותם ל"מטוסים" וזורקים.

איך לתקן את זה: תכבדו את הסימונים.

תסתכלו עליהם. תנסו לנגן לפי מה שכתוב. בהתחלה זה ירגיש מוזר, אבל לרוב זה המספור הכי הגיוני ויעיל לקטע הספציפי הזה. זה לא
אומר שאתם חייבים לציית להם באדיקות דתית עד יום מותכם, אבל בתור התחלה?

תקשיבו לעצות של המומחים.

הם כתבו את היצירה, הם כנראה יודעים על מה הם מדברים.

שאלות שאתם אולי מתביישים לשאול (ובטח שלא הייתם שואלים בגלוי, אז הנה התשובות) בסדר, בואו נודה בזה. יש לכם שאלות בראש.
שאלות שאולי נשמעות לכם מטופשות.

אבל הן ממש לא. כל מי שמתחיל חשב עליהן. אז במקום שתגללו אותן ותקבלו תשובות יבשות, הנה כמה מהן, עם התשובה (הלא יבשה).

• **שאלה: למה בכלל המספור הוא 1 עד 5 בכל יד בנפרד? למה לא פשוט למספר את כל 10 האצבעות מ-1 עד 10?**
תשובה: כי הידיים שלנו עובדות בנפרד (לרוב). כל יד עושה דברים שונים במקביל. זה כמו שלכל רגל יש מספר משלה (ימין

ושמאל),

גם אם בסוף שתיהן שייכות לאותו גוף.

זה הופך את התווים ליותר קריאים (דמיינו שהייתם צריכים לזכור אם "6" זו האצבע המורה ביד שמאל או הקמיצה ביד ימין...).

מספרים 1-5 זה הגיוני ונוח.

תסמכו על אלפי שנים של היסטוריה מוזיקלית. הם כנראה חשבו על זה.

• **שאלה: האם אני באמת חייב לעקוב אחרי המספור הזה כל הזמן? מה אם זה לא נוח לי?**

תשובה: בתור התחלה? כן. כמעט תמיד.

המספור הסטנדרטי הוא סטנדרטי כי הוא לרוב הכי יעיל ונוח.

הוא מתוכנן כדי לאפשר מעבר חלק של האגודל/יד ומינימום תנועות מיותרות.

אם זה לא נוח לכם, רוב הסיכויים שזה בגלל שאתם לא רגילים לזה, או שהיד שלכם מתוחה. תתאמנו על זה לאט.

רק אחרי שתשלטו במספור הנכון ותבינו את העקרונות,

תוכלו להתחיל לחשוב על שינויים קטנים שמתאימים לכם אישית (וזה קורה רק ברמות מתקדמות יותר, לרוב).

• **שאלה: הזרת שלי מרגישה ממש חלשה ולא שימושית. יש לזה פתרון?**

תשובה: בטח שיש! הפתרון הוא... להשתמש בה!

היא חלשה כי היא לא התאמנה. היא כמו ספורטאי שיושב כל היום על הספה. התחילו לתת לה משימות קטנות.

נגנו סולמות ותרגילי אצבעות לאט ובמדויק,

ובכוונה שימו דגש על לחיצה יציבה וברורה עם האצבע הרביעית והזרת.

יש אפילו תרגילים ספציפיים לחיזוק האצבעות האלה. היא תתחזק, מבטיח! רק תנו לה זמן ואימון.

• **שאלה: זה אותו מספור גם לאורגנים או קלידים אלקטרוניים?**

תשובה: כן! העיקרון זהה.

מספור האצבעות קשור למבנה היד האנושית ולפיזיקה של תנועה על מקלדת לינארית (עם קלידים מסודרים בשורה),

ולא לכלי הספציפי.

אז מה שתלמדו על פסנתר קלאסי,

יתאים גם לסינטיסייזר או אורגן חשמלי.

• **שאלה: למה לא משתמשים באגודל (1) על קלידים שחורים בסולמות מז'ור/מינור בסיסיים?**

תשובה: זו לא חוקיות ברזל לכל הסולמות (בסולמות מסוימים עם הרבה דיאזים/במולים, משתמשים גם באגודל על שחורים).

אבל בסולמות כמו דו מז'ור (שכולו קלידים לבנים),

השימוש באגודל על קליד לבן מאפשר את העברה החלקה מתחת ליד.

להשתמש באגודל על קליד שחור יכול להיות מביך מבחינה אנטומית ולהקשות על הזרמת הנגינה.

זה שוב עניין של יעילות תנועתית.

• **שאלה: כמה זמן לוקח ללמוד את זה?**

תשובה: ללמוד את המספרים? דקה.

ליישם אותם תוך כדי נגינה בצורה אוטומטית ונוחה?

זה לוקח זמן.

זה תהליך שדורש סבלנות ותרגול.

אבל תרגישו שיפור משמעותי תוך שבועות ספורים של תרגול קבוע.

זה כמו כל מיומנות חדשה,

ההתחלה הכי קשה,

אבל ההתקדמות מרתקת.

תרגול, תרגול, תרגול (בלי לשכוח לצחוק על עצמכם קצת בדרך)

אין קיצורי דרך.

כדי שהמספור יהפוך להיות אוטומטי,

צריך לתרגל.

אבל תרגול לא חייב להיות עונש! סוד הקסם: נגינה איטית ומדויקת הטעות הכי גדולה של מתחילים היא לנסות לנגן מהר מדי.

במיוחד כשמתרגלים משהו חדש כמו מספור. זה כמו לנסות לשטוף כלים במהירות מסחררת. בסוף רק תשברו צלחות ותשפריצו מים לכל

עבר. התחילו לאט. ממש לאט. בטמפו שבו אתם יכולים לחשוב על כל אצבע ועל כל תנועה. שבו אתם יכולים לוודא שאתם משתמשים

במספור הנכון.

הדיוק חשוב יותר מהמהירות בהתחלה. המהירות תגיע לבד, ככל שהתנועה תהפוך טבעית ויעילה. חשבו על זה כמו על ריקוד.

בהתחלה לומדים את הצעדים לאט, ואז הקצב עולה בהדרגה.

פירוק לגורמים: לאכול את הפיל המוזיקלי ביסים קטנים נתקלתם בקטע קשה ביצירה שמבלבל אתכם מבחינת אצבעות?

אל תנסו לנגן את כל היצירה שוב ושוב בתקווה שזה יסתדר מעצמו. זה כמו לנסות לפתור תשבץ הגיון ענק במכה אחת. פרקו את הקטע

הבעייתי.

נגנו רק את השורה או השניים האלה. אפילו רק כמה תווים. שוב ושוב. באיטיות ובדיוק.

תחזרו עליהם עד שהמספור מרגיש טבעי. אז הוסיפו עוד כמה תווים. בנייתם את המקטע לאט, כמו שבונה לגו בונה את המגדל שלו לבנה

אחר לבנה.

זה אולי נשמע מייגע, אבל זו הדרך הכי יעילה להתגבר על קשיים ספציפיים.

הופכים את התרגול למשחק (כי מי אמר שללמוד לא יכול להיות כיף?) תרגול מספור אצבעות לא חייב להיות שינון משעמם. תמצאו דרכים להפוך את זה למעניין:

- **אפליקציות לתרגול:** יש אפליקציות שמלמדות סולמות ותרגילי אצבעות בצורה אינטראקטיבית.

זה יכול להוסיף עניין וגיוון.

- **נגינה מול מראה:** נשמע מוזר? תנסו!

זה יעזור לכם לראות את התנועה של הידיים והאצבעות שלכם, ולזהות הרגלים רעים או מתח שאתם לא מרגישים.

- **אתגרים אישיים:** תציבו לעצמכם יעדים קטנים.

למשל, "השבוע אני שולט בסולם דו מז'ור בשתי הידיים עם המספור הנכון".

תחגגו הצלחות קטנות.

- **לנגן שירים אהובים:** גם בשירים פשוטים,

נסו לשים לב למספור האצבעות. זה הופך את הנגינה לנוחה יותר, גם אם אין סימונים מפורשים.

- אחרי שתתרגלו מספור בסולמות, זה יהפוך אוטומטי יותר גם בשירים.

ומה עכשיו? הפכתם למפלצות קלידיים (כמעט)

הגעתם עד לכאן!

שאפו ענק.

כבר עשיתם צעד ענק קדימה במסע המוזיקלי שלכם.

הבנתם שמספור אצבעות זה לא סתם פרט טכני משעמם,

אלא כלי סופר חשוב, שפותח לכם דלתות לנגינה זורמת, מדויקת, ומהנה יותר. אל תתייאשו (גם כשהאצבעות מרגישות כמו נקניקיות

קפואות) יהיו רגעים שבהם תרגישו תסכול. שהידיים לא משתפות פעולה. שזה מרגיש קשה ומסורבל. זה נורמלי לגמרי! זה חלק מתהליך

הלמידה. כל נגן עבר את זה. הסוד הוא בהתמדה.

קצת כל יום עדיף על הרבה בבת אחת.

15-20 דקות של תרגול מודע וממוקד על מספור יכולות לעשות הבדל ענק.

תהיו סבלניים עם עצמכם. תזכרו למה התחלתם ללמוד לנגן. ותחייכו. כי זה כיף. באמת. המסע רק התחיל: לאן ממשיכים מכאן? עכשיו

כשיש לכם את הבסיס, תוכלו להמשיך ולחקור:

- **לימוד סולמות נוספים:** כל סולם הוא אתגר אצבעות חדש.

תלמדו את המספור הנכון לכל סולם.

זה יחזק לכם את הטכניקה בטרופ.

- **תרגילי אצבעות:** יש אינספור תרגילים שמיועדים לחיזוק עצמאות ותיאום האצבעות.

תשאלו מורה או חפשו באינטרנט תרגילים כמו האנון או שומאן.

- **לימוד יצירות:** עכשיו תוכלו לגשת ליצירות ברמה גבוהה יותר,

ולהבין טוב יותר את סימוני המספור שבהן.

- **פיתוח שמיעה והקשבה:** כשהידיים עובדות אוטומטית יותר,

אתם יכולים להתרכז יותר בצליל,

בשמיעה,

ובהבעה המוזיקלית.

ועכשיו... לכו לנגן!

זהו.

אתם מצוידיים בידע החשוב הזה.

יש לכם את המפתח.

לכו לקלידיים.

ותתחילו לנגן.

לאט.

במודע.

עם האצבעות הנכונות.

תרגישו איך זה משתפר.

תרגישו איך זה נהיה קל יותר.

ואז...

תנגנו מהר.

ואז תנגנו יצירות מורכבות.

ואז תכתבו מוזיקה משלכם.

השמיים הם הגבול (בתנאי שהאצבעות שלכם ממוספרות נכון).

תהנו מהמסע!

בהצלחה,

ואל תשכחו להזמין אותי להופעה הראשונה שלכם.

אני אביא אתמי אוזניים. סתם, סתם. כנראה שלא תצטרכו.